

have dog paa den anden Side heller ikke kunnet erkende, at der ikke var en betydelig Grund til at gaa ned, selv om man ikke gik længere ned end nødvendigt for at indicere eller overhovedet hævde den Overensfættelse, der bør være mellem de to Ting, Lønningernes eller Medhjælperens Størrelse og Expeditionernes og selve Indtægternes Størrelse. De Oplysninger, der ere givne her, tror jeg, gennemgaaende kunne betegnes som bestyrkende Rigtigheden af vor Opfattelse. Antallet af Expeditioner baade paa Tolddoden, Gammelholm og Christianshavn er gaaet betydelig ned fra 1875 til isjor. De ere paa Tolddoden, Gammelholm og Christianshavn henholdsvis fra 92,000, 124,000 og 11,000 gaaet ned til 86,000, 118,000 og 10,000. For Tolddodens, Gammelholms og Christianshavns Vedkommende er Antallet af Expeditioner og Toldoppebørsler altsaa sunket, men paa eet Sted, nemlig Børsen, er Forholdet omtrent uforandret. Man kan altsaa sige, at gennemgaaende er Antallet af Expeditioner og Oppebørsler gaaet ned i Aarene fra 1875 til nu, og gaaet betydeligt ned, og det Samme gjælder for Kolliernes Vedkommende, idet der, som bemærket i Anmærkningerne, er en Nedgang af 134,000 Kollier, hvorimod der ganske vist findes nogen Dypgang Sted med Hensyn til Antallet af Skibe og det ikke blot med Hensyn til Antal, men ogsaa med Hensyn til Bestuvning. Ligeledes findes der nogen Forsøgelse Sted af Arbeidet paa Toldkassererkontoret, idet Expeditionernes Antal er steget fra 143,000 til 156,000, medens dog samtidig Oppebørslerne ere gaaede ned fra 3,300,000 til 2,800,000 Kr. Naar man imidlertid sammenholder den Dypgang, der findes Sted ved det større Antal Skibe og Expeditioner paa Toldkassererkontoret, med Nedgangen ganske i Almindelighed af Expeditioner og af Antallet af Kollis, tror jeg, at Enhver maa indrømme, at Dypgangen er betydelig mindre end Nedgangen; thi de Expeditioner, der finde Sted paa Toldkassererkontoret, kræve vistnok efter Sagens Natur et ringere Antal Mennesker end de Expeditioner, der finde Sted paa Tolddoden, og Forsøgelsen af Skibenes Antal tror jeg ikke kan opveie den betydelige Nedgang i Expeditioner og i Antallet af Kollier. Jeg tror derfor, at, naar man ser uhibdet paa disse Forhold, maa man, som den ærede Ordfører ogsaa indrømmede, komme til den Erkjendelse, at Valancen ikke stiller sig gunstig for det nu foreliggende Forslag paa Finantsloven fra Regeringens Side, og at der virkelig findes en saa betydelig Nedgang af Arbeidet Sted, hvilket ogsaa er en ganske naturlig Følge af den betydelige Nedgang i Indtægter, at der vil være Grund til at foretage nogen Nedfættelse af Udgifterne. Hvorledes Forholdet stiller sig i Provinserne, kan jeg ikke meddele nogen Oplysning om; men det er sandsynligt, at den samme eller maaske en endnu større

Nedgang end den i Kjøbenhavn har fundet Sted der, og at maaske den Dypgang, som har fundet Sted i Kjøbenhavn, slet ikke har fundet Sted der. Da Forslaget jo i og for sig er meget moderat, idet det kun gaar ud paa at nedsætte 3 Poster med tilsammen 13,000 Kr., antager jeg, at det ikke kan medføre nogen Banfættighed, og efter den ærede Ordførers Udtalelser skal jeg for mit Vedkommende erklære, at, forsaavidt det maatte komme til en Forhandling mellem Ministeren og ham inden 3die Behandling, hvorved man muligvis kunde opnaa en Ordning, der i alle Henseender var tilfredsstillende og praktisk, skal jeg for mit Vedkommende ikke have Noget derimod, idet jeg selvfølgelig maa forbeholde mig, efter hvad der maa komme ud af Forhandlingerne, om jeg kan tiltræde en saadan Ordning eller ikke. Hermed skal jeg blot anbefale det af os stillede Forslag til Vedtagelse.

Dernæst kommer jeg til at omtale med et Par Ord Spørgsmaalet om Randers—Grenaa Banen, som den ærede Ordfører ikke ønskede at komme nærmere ind paa paa Grund af den Forbindelse, som det stod i med tidligere Finantslovsbetænkninger og tidligere Arbejder. Det forekommer mig, at Grundlaget for Bedømmelsen af hele dette Forhold er et dobbelt. Det første Spørgsmaal er: Hvor stor Berettigelse havde Ministeren til her at handle paa egen Haand? — eller egentlig talt, naar Spørgsmaalet stilles omvendt: Hvor stor Forpligtelse havde Ministeren til i den Henseende ikke at handle paa egen Haand? Og det andet Spørgsmaal bliver da det: Hvorledes har Ministeren derefter benyttet den Frihed, som han efter Rigsdagens Afskillelse isjor har taget sig til i denne Sag at handle paa egen Haand, og hvad er derved opnaaet? Hvem har vundet derved, og hvem har tabt derved? Derpaa kommer væsentlig Spørgsmalets Bedømmelse an. Jeg skal ikke her komme nærmere ind paa det konstitutionelle Spørgsmaal, hvorvidt en Regering i og for sig maa anses berettiget til at raade over Kassebeholdningens Midler i større eller mindre Omfang, naar Rigsdagen ikke er samlet, eller uden Rigsdagens Samtykke, ikke fordi jeg i saa Henseende tror, at vi ere uenige med Flertallet i denne Sal, men fordi Spørgsmaalet i dette Tilfælde paa Grund af særlige Overenskomster mellem Ministeren og tidligere Finantsudvalg faar en klarere og noget mere letfattelig Karakter, saa at de almindelige juridiske Debatationer spille en langt ringere Rolle, end de ellers vilde have gjort. I Mæret 1875, dengang den nuværende Finantsminister tiltraadte sin Stilling som Minister, var der i Finantsudvalget overhovedet Misforståelse med den Maade, hvorpaa tidligere Finantsministre havde raadet over Reservefondens og Kassebeholdningens Midler. Dette foranledigede det daverende Udvalg til Forhandlinger med Ministeren, der førte til en Overens-